

Napsal uživatel Jiří Tengler

Pondělí, 09 Červenec 2007 22:24 - Aktualizováno Úterý, 11 Březen 2008 14:46

Je zarážející, co všechno člověk v sobě nosí. Co má v sobě ukryto a co příležitostně vyplave na povrch. Pak úplně žasneme, jakýpak je vlastně bližní vedle nás, o němž si myslíme, že jej za dlouhá léta soužití a setkávání docela dobře známe. Tajemné je lidské nitro, nevyzpytatelný je lidský duch.

Z bible jsme dnes slyšeli – tak jako včera – slova Mojžíšovy modlitby. Slova ostrá, slova hořká. Žádné díkuvzdání, žádný chvalozpěv. Po haleluja nebo hosanna ani stopy. Dokonce to není ani prosba, v níž by prosebník pokorně žádal Boha a pomoc. Mojžíš je zkrátka nespokojený. Je velmi rozladěn. Mojžíš **vyčítal Hospodinu (11)**, čteme v našem překladu. Mojžíš si Bohu stěžuje. A co víc! – On si stěžuje na Boha. „Cos mi to proved’?

Proč zacházíš

se

mnou,

svým služebníkem, tak zle?

Co se ti na mně nelíbí?

Proč jsem u tebe nenalezl

milost, žes na mě vložil všechn tento lid jako břímě?“

(11)

Divíme se, odkud se v Mojžíšovi berou takové výčitky. A odkud se v něm bere odvaha – anebo řekněme rovnou – odkud se v něm bere ta drzost kritizovat Boha? Co si to dovoluje? Vždyť je jenom člověk a takhle neuctivě vyjede na svého Stvořitele!

V bibli jen o pouhou kapitolu dál najdeme psáno, že **Mojžíš byl nejpokornější ze všech lidí, kteří byli na zemi.**

(12,

3)

Nejpokornější člověk, nejtišší člověk a takto směle pozvedá hlas proti svému Bohu. Na povrch zde vyplavalo cosi nečekaného. Pokoru a tichost si obvykle představujeme jinak nežli našťvanost na Hospodina.

„Když už chceš se mnou takto jednat, raději mne zabij, jestliže jsem u tebe nalezl milost, abych se nemusel dívat na svoje trápení,“

požaduje Mojžíš.

(15)

Napsal uživatel Jiří Tengler

Pondělí, 09 Červenec 2007 22:24 - Aktualizováno Úterý, 11 Březen 2008 14:46

Nežli dál žít takhle, raději zemřu. Největší ze starozákonních proroků, nejpřednější izraelská autorita a otevřeně touží po smrti. Chce odejít ze světa. Jinak řečeno: On žádá Boha o euthanázii. Veliké zoufalství zaplavilo Mojžíšovu duši. Zoufalství velké tak, že jej až nutí vzdát se života.

Raději mne zabij

, Bože.

Nešťastný Mojžíš volá k Hospodinu. Dostal úkol a chce jej splnit. Jako věrný služebník chce dostat svěřenému poslání a přivést Izraelce z otroctví do svobodné země. Všechny síly vynaložil, všechny své schopnosti použil, ale pořád málo.

lid, je to nad mé síly.

Nemohu sám unést tento

(14) Li

d se zasekl. Postavil si hlavu. Nepůjdou dál, dokud se nenajedí masa.

Kde vezmu maso, abych je dal všemu tomuto lidu? Volají ke mně s pláčem: „Dej nám maso, chceme jíst!“

(13)

Přestože Mojžíš dělal, co mohl, nedokázal se svým národem vyjít zadobře. Sebevětší odhodlání nestačí, nedokáže pohnout těmi, kdo se zatvrdili. Starost o vyvolený lid jej vyčerpala.

Roztrpčeně připomíná Bohu, že ten lid je lidem Božím, ať se tedy stará i Bůh. Mojžíš je jen pověřený pracovník, ale rodičem zodpovědným za dítě je přece Hospodin.

„Copak jsem všechn tento lid počal já? Copak jsem ho porodil já, že mi říkáš: Nes jej v náručí, jako chůva nemluvňátko...“

(12)

Ostrá slova, hořká slova. Ale co jiného měl Mojžíš v modlitbě povědět? Že je v pohodě? Že je spokojený? Že se mu líbí neúspěch a nepochopení, jež sklídl. Měl snad Mojžíš Pána Boha chválit za to, že jej naprosto vyčerpал svěřený úkol a že už neví kudy dál? Ale to by přece vůbec nebyla pravda! Vždyť to by Mojžíš svému Bohu lhal! Na srdci mu ležely úplně jiné věci nežli radost a chvála. Nespokojenost, zklamání, osamělost, ba dokonce i vzdor vůči Bohu plnily Mojžíšovo nitro. Mojžíšův duch byl zatížen napjatými událostmi, které se odehrály uprostřed pouště. Měl o tom všem před Bohem radši mlčet? Měl si vše nepříjemné nechat pro sebe, skousnout a hrdinně jít dál? Dobrá, ale o čem by pak Mojžíš s Hospodinem ještě mluvil? Nebyla by to pak taková ta trapná rozmluva, kdy se dva potkají a mluví o čemkoli (o počasí, o známých, o filmech, o jídle), jenom aby se vyhnuli ožehavému tématu. Mluví o tom, co je nezajímá, a mlčí o tom, co je pálí. Přesně tohle není Mojžíšův případ. Mojžíš se modlí odvážně, vzdorovitě až drze. Každá jiná modlitba by však byla únikem před bolestným rozhovorem. Ostrá a hořká slova musela zaznít, aby vztah mezi Mojžíšem a Hospodinem zůstal čistý a upřímný. My se možná divíme, jaké věty Mojžíš vypustil z úst, ale on přesně vyjádřil to, co měl na srdci.

Napsal uživatel Jiří Tengler

Pondělí, 09 Červenec 2007 22:24 - Aktualizováno Úterý, 11 Březen 2008 14:46

V první čtení z Janova evangelia se u studny Pán Ježíš dal do řeči se samařskou ženou, přicházející načerpat vodu. Židé a Samařané se rozcházelí v názoru, kde se nachází hlavní svatyně k uctívání Hospodina. Jestli je to chrám v Jeruzalémě, jak tvrdili židé, nebo jestli je to vršek posvátné hory Gerizím poblíž města Samaří. Samařská žena si neodpustila rýpavou poznámku k židovskému kolemjdoucímu. „Tak co, Ježíši, jak je to s tím správným místem k uctívání?“ A Kristus ji odpoví po svém. Nerozhodne, které místo je vhodnější. **Věř mi ženo, že přichází hodina, kdy nebudete ctít Otce ani na této hoře ani v Jeruzalémě.** (4,21)

Vůbec nezáleží na jakém místě a podle jakého předpisu se člověk modlí. Pocta Bohu se zakládá na něčem jiném.

Přichází hodina, ano již je tu,

říká Ježíš,

kdy ti, kteří Boha opravdově ctí, budou ho uctívat v Duchu a v pravdě. A Otec si přeje, aby ho lidé takto ctili.

(23)

Už chápete, proč se právě Mojžíš stal vůdcem Božího lidu? Proč byl tím nejpokornějším člověkem, proč je podnes považován za největšího z proroků? A proč se modlil tak, jak se modlil? Modlitba v duchu a v pravdě mu nebyla cizí. Proto ta smělá ostrá a hořká slova. Mojžíš stejně jako Kristus dobře věděl, na čem u Boha záleží. Na nic si nehrát. Nehledět vpravo ani vlevo na předpisy o uctivých slovech a svatých prostorech. Jít za Bohem přímo. Nikoliv podle vůle druhých, nýbrž podle sebe. Předložit mu vše, co sám v sobě nosím. Bez příkrasy. V Písmu čteme, že Boží služebník, a tedy i my bratři a sestry, trpké a ožehavé záležitosti netutlá u sebe v srdci. Nepatří k náplni Boží služby obcházet háklivá témata, přednášet jen krásné modlitby a hořká slova bezútešně polykat. Modlitba v duchu a v pravdě je modlitba celého člověka. Svěřuje Bohu všechno, celý svůj život, neboť mu svěruje sebe celého. Nelze si v úkrytu něco nechat stranou, co by se Boha netýkalo. Modlit se pravdivě znamená hovořit o všem, co mne zrovna trápí. Otevřít celé své nitro, dát si námahu a vyjádřit vlastní nepříjemné pocity a špatné zážitky, odhalit hloupé nápady a zbytečné chyby, pojmenovat protivné lidi i vlastní spáchané křivdy. A pravdivá modlitba je i taková, kdy řeknu, co si myslím. Jak já vidím spravedlnost a odpovědnost a co mi vadí na mém životě nebo na mé rodině či církvi. Někdy to jde těžko, někdy to nejde vůbec a člověk pak touží jako jelen po čerstvých vodách, aby se mohl vyjádřit. Vystihnout, čeho je plný. Najít slova a věty a svěřit se opět do lásky Boží. Neminout se se Stvořitelem. Sladit svého ducha s Duchem Božím. Jedině tehdy, když svého ducha, celý svůj vnitřek zapojíme do vztahu s Bohem, jediné tehdy se také s živým Bohem setkáme. **Neboť Bůh je duch a ti, kdo ho uctívají, mají tak činit v duchu a v pravdě,** vysvětluje Ježíš. (J 4,24)

Mojžíš se modlil s krajní otevřeností, s až zarážející otevřeností. Stěžoval si na svůj těžký úděl, jak je na všechno sám. Pravdivě Bohu předložil své trápení a mizernou náladu. A Hospodin mu pomohl. Nezabil ho, jak si rozlícený Mojžíš přál, ale našel jinou, novou možnost, s jakou Mojžíš ani nepočítal. (I nám se stává, že starosti nám zcela zakalí zrak a my pak ani nevnímáme cesty vedoucí ke štěstí.) Bůh poslal Mojžíšovi pomocníky. Sedmdesát spolupracovníků se má podělit o úkol vést Boží lid. A teď přijde to nejzajímavější: **Hospodin sestoupil v oblaku, promluvil k**

Mojžíšovi

a odebral z ducha, který byl na něm, a dal jej těm sedmdesáti starším.

(25)

Na nové služebníky není z Mojžíše přenesen pouze úkol, ale i duch. Boží služebníci nemají mít ducha hrdinů, chladnokrevných manažerů, kteří si vědí vždycky rady, kteří jsou schopni zachovat nadhled a citově se neexponují. Takového ducha přece Mojžíš neměl. On v duchu pravdivě promlouval k Bohu, jeho duch upřímně naříkal nad těžkostmi a žádný problém před Bohem neskrýval. Tímto duchem vybaveno dokáže těch sedmdesát s Mojžíšem účinně spolupracovat.

Sestry a bratři, domyslete sami, co znamená, že na církev, na nás, na křesťany sestoupil Duch svatý. Byl na nás přenesen duch Ježíše Krista. Duch člověka, který hlásal radost uprostřed všedního života. Byl na nás přenesen duch člověka, který se odevzdával do péče Boží a klidně ji srovnával s laskavou péčí rodičů. Máme v sobě ducha, který vedl Ježíše k pravdivému životu bez vytáček až do smrti, ducha, který ukřižovanému Ježíšovi daroval upřímnost k hořkému nářku: „Bože můj, proč jsi mne opustil“. (Mt) Ale máme v sobě také Ducha, který dal ztrápenému Ježíšovi důvěru volat: „Otče, do tvých rukou svěřuji svého ducha.“ (Lk) Takový je Duch Ježíšův. Jedině v tomto duchu upřímného vzdoru a pravdivého odevzdání můžeme s Kristem spolupracovat na spáse světa. Amen.

Jan 4,19-24 370; 608; 384; 673 Římanům 8,14-17

Napsal uživatel Jiří Tengler

Pondělí, 09 Červenec 2007 22:24 - Aktualizováno Úterý, 11 Březen 2008 14:46

Kázání na svatodušní pondělí 2007.